

E Leka u nis kah shtëpija, tue mos dijtë a ndodhi ândërr a zhgjândërr. Nji tutë e paçansueshme i përzihej në shpirt me nji kënaqsi të thellë. S' dihti as ça me u thënë gjindve të tij, qi tue e pá të zbetë e pyetëshin mos ish i smuet. U err nata. Hyjt filluen me ndritë në kupën e qiellit. Mbasi rahatuen gjân e gjallë edhe hangrën darkën, të gjithë ranë me fjetë. Leka, para se me u shtrua dyshekët, i kish thënë s' âmës:

«Nânë, më shtro n' odën e vogël, se due me fjetë vetëm sonde».

E nâna:

«Po flëj edhe un me tý, bir-ó, se më duke pak pa qef e ke nevojë për ndo 'i send natën».

Por ky:

«Jo, nânë, due me fjetë vetëm».

Ra në dyshek. Priti me padurim të madh e me nji droje edhe mâ të madhe. Mëndime të çuditëshme i vlojshin në krye. Për ç' do krizëm të lehtë qi ndëgjonte, dridhej si thupur. Kaluen orët, të gjata sa vjett. U bâ mjesnata. Oda, me të papritme, u mbush me dritë arit e me erë drandofillesh. Nusja e mrekullueshme, me bukurín hyjnore qi gojë njeriu s' mundet me rrëfye, hÿni pa çelë derë. Kishte nji tubë të madhe lulesh ndër krahë dhe i shkatroi mbi dyshek tue thënë, buzë-qeshun:

«Mbrâmja e mirë, burri i em».

E u ul mbi lule, përbrí tij. Ajo natë kje e para e nji vargu të gjatë netsh dashunije mbinjerzore. Nji verë mâ e bukur se ç' do ândërr e ushqyeme me shpresa djalnije kaloi tue e fatbardhsue Lekën me endire të patregueshme. E mshefsín e asaj martese, ky, s' i a kallzonte askuj.